Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého rozšířeného senátu)

7. prosince 2022 *

„Hospodářská a měnová politika – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi – Článek 22 směrnice 2013/36/EU – Vyjádření nesouhlasu ECB s nabytím kvalifikovaných účastí v úvěrové instituci – Začátek běhu lhůty pro posouzení – Účast ECB v počáteční fázi řízení – Kritéria finanční stability navrhovaného nabyvatele a dodržení obezřetnostních požadavků – Existence přiměřených důvodů pro vyjádření nesouhlasu s nabytím na základě jediného nebo několika kritérií posouzení – Článek 106 jednacího řádu – Neodůvodněná žádost o konání jednání“

Ve věci T-330/19,

PNB Banka AS, se sídlem v Rize (Lotyšsko), zastoupená O. Behrendsem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zastoupené C. Hernández Saseta, F. Bonnardem a V. Hümpfnerem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou D. Triantafyllouem, A. Nijenhuisem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

při poradách ve složení S. Gervasoni (zpravodaj), předseda, L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo a J. Martín y Pérez de Nanclares, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s ohledem na písemnou část řízení,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

1 Žalobkyně, společnost PNB Banka AS, se svou žalobou založenou na článku 263 SFEU domáhá zrušení rozhodnutí oznámeného dopisem ze dne 21. března 2019, kterým se Evropská centrální banka (ECB) rozhodla vyjádřit nesouhlas s operací spočívající v nabytí kvalifikovaných účastí v B (dále jen „napadené rozhodnutí“).

I. Skutečnosti předcházející sporu

2 Žalobkyně byla ke dni napadeného rozhodnutí méně významnou úvěrovou institucí ve smyslu čl. 6 odst. 4 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63), jež má sídlo v Lotyšsku. Z tohoto důvodu byla pod přímým obezřetnostním dohledem Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Komise pro finanční a kapitálové trhy, Lotyšsko, dále jen „CMFC“).

3 CR byl ke dni podání žaloby hlavním akcionářem žalobkyně.

4 V průběhu měsíce srpna 2017 podal CR podle žalobkyně stížnost k orgánům Spojeného království týkající se korupčních jednání, kterých se údajně dopustil A, guvernér Latvijas Banka (Lotyšská centrální banka). Oznámená korupční jednání spočívala v pokusech posledně uvedené osoby získat díky vlivu, který má na CMFC, od CR úplatky.

5 Dne 12. prosince 2017 žalobkyně, jakož i CR a další rodinní příslušníci posledně uvedeného, akcionáři žalobkyně, zahájili arbitrážní řízení proti Lotyšské republice před Mezinárodním střediskem pro řešení investičních sporů (ICSID) na základě Smlouvy ze dne 24. ledna 1994 o podpoře a ochraně investic mezi Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska a Lotyšskou republikou.

6 V průběhu měsíce prosince 2017 CR podle žalobkyně oznámil korupční jednání uvedená v bodě 4 výše lotyšským orgánům.

7 Dne 17. února 2018 byl A zadržen poté, co Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (Úřad pro prevenci a potírání korupce, Lotyšsko, dále jen „KNAB“) dne 15. února 2018 zahájil přípravné trestní vyšetřování, které proti němu bylo vedeno. Předmětem tohoto vyšetřování bylo obvinění z korupce související s řízením o obezřetnostním dohledu vedeném proti jiné lotyšské bance, než je žalobkyně. Rozhodnutím ze dne 19. února 2018 KNAB propustil A na svobodu a této osobě uložil několik ochranných opatření, včetně zákazu výkonu funkce guvernéra Lotyšské centrální banky.

8 Dne 28. června 2018 státní zástupce pověřený vyšetřováním uvedeným v bodě 7 sdělil A obvinění. Usnesení o zahájení trestního stíhání, které bylo doplněno dne 24. května 2019, obsahovalo tři obvinění. První obvinění se týkalo přijetí nabídky úplatku v roce 2010, který navrhl předseda dozorčí rady jiné lotyšské banky než žalobkyně, a samotného úplatku, za který měl A poskytnout poradenství s cílem umožnit této bance vyhnout se dohledu ze strany CMFC a neúčastnil se zasedání CMFC, na nichž byly projednávány otázky týkající se dohledu nad uvedenou bankou. Druhé obvinění se týkalo jednak přijetí nabídky úplatku po 23. srpnu 2012, navržené místopředsedou správní rady téže banky, za který měl A poskytnout poradenství s cílem dosáhnout zrušení omezení činností nařízených CMFC a zabránit dalším omezením, a jednak

toho, že A přijal úhradu poloviny tohoto úplatku. Třetí důvod obvinění se týkal praní peněz za účelem zastření původu, převodů a vlastnictví peněžních prostředků vyplacených A a odpovídajících úplatku, jehož se týká druhé obvinění.

9 Dne 1. října 2018 oznámila žalobkyně CMFC svůj záměr nabýt přímo kvalifikovanou účast v jiné lotyšské úvěrové instituci, a sice B (dále jen „cílová banka“) a překročit 50 % kapitálu a hlasovacích práv v posledně uvedené instituci. Téhož dne CR oznámil CMFC záměr nabýt nepřímo kvalifikovaný podíl v cílové bance prostřednictvím své účasti na kapitálu žalobkyně.

10 Dne 3. října 2018 CMFC informovala žalobkyni o tom, že považuje její oznámení za neúplné a že jeho posouzení nezahájí. Následujícího dne požádala žalobkyni o poskytnutí doplňujících informací.

11 Dne 19. října 2018 jiní nepřímí navrhovaní nabyvatelé než CR, zejména CT, oznámili CMFC záměr nabýt nepřímo kvalifikovanou účast v cílové bance.

12 Dne 19. a 22. října 2018 žalobkyně předložila CMFC doplňující informace, zejména podnikatelský plán.

13 Dne 30. října 2018 CMFC oznámila žalobkyni, že poskytnuté informace jsou neúplné a že nezahájí hodnotící proces. Následujícího dne požádala o doplňující informace.

14 Dne 1. a 20. listopadu 2018 navrhovaní nabyvatelé poskytli požadované doplňující informace, zejména aktualizovaný podnikatelský plán.

15 Dne 23. listopadu 2018 informovala CMFC navrhované nabyvatele, že potvrdila přijetí oznámení, že tato oznámení jsou úplná a že budou posouzena ve lhůtě 60 pracovních dnů.

16 Dne 15. a 18. ledna 2019 CMFC požádala žalobkyni a CR o doplňující informace. Lhůtu pro posouzení pozastavila až do dne obdržení dotčených informací nejpozději do 13. února 2019.

17 Dne 12. a 13. února 2019 žalobkyně a CR poskytli doplňující informace.

18 Dopisem ze dne 15. února 2019 CMFC potvrdila přijetí poskytnutých informací a informovala navrhující nabyvatele o tom, že lhůta pro posouzení uplyne dne 22. března 2019.

19 Rozsudkem ze dne 26. února 2019, Rimšēvičs a ECB v. Lotyšsko (C-202/18 a C-238/18, EU:C:2019:139), Soudní dvůr zrušil rozhodnutí KNAB ze dne 19. února 2018 v rozsahu, v němž A zakazovalo výkon funkce guvernéra Lotyšské centrální banky. Soudní dvůr měl za to, že Lotyšská republika neprokázala, že odvolání A z funkce guvernéra Lotyšské centrální banky bylo založeno na dostatečných indiciích vzhledem k tomu, že se dopustil vážného pochybení ve smyslu čl. 14.2 druhého pododstavce statutu Evropského systému centrálních bank a ECB.

20 Téhož dne přijala CMFC rozhodnutí č. 45/2019, kterým se žalobkyni ukládá, aby na individuálním základě a na konsolidovaném základě respektovala celkový kapitálový požadavek v rámci procesu kontroly a obezřetnostního posuzování (dále jen „celkový kapitálový požadavek SREP“) ve výši 12 %.

21 Dne 1. března 2019 CMFC předložila ECB návrh na rozhodnutí ve smyslu čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1024/2013 ve smyslu vyjádření nesouhlasu s navrhovaným nabytím.

22 Dopisem ze dne 7. března 2019 ECB vyzvala navrhované nabyvatele, aby předložili vyjádření k návrhu na rozhodnutí.

23 Dopisem ze dne 14. března 2019 žalobkyně a CR předložili vyjádření.

24 Dopisem ze dne 21. března 2019 ECB oznámila navrhovaným nabyvatelům napadené rozhodnutí. Tímto rozhodnutím vyjádřila nesouhlas s nabytím kvalifikovaných účastí a s překročením:

– 30 % kapitálu a hlasovacích práv držených nepřímo CR a dalšími osobami jednajícími ve vzájemné shodě, jakožto nepřímými navrhovanými nabyvateli, v cílové bance;

– 50 % kapitálu a hlasovacích práv držených přímo žalobkyní jakožto přímým navrhovaným nabyvatelem v cílové bance.

25 ECB k napadenému rozhodnutí připojila odpověď na vyjádření předložená žalobkyní a CR v jejich dopise ze dne 14. března 2019 (dále jen „odpověď na vyjádření“).

26 Zaprvé, pokud jde o kritérium finančního zdraví navrhovaných nabyvatelů, ECB uvedla, že toto kritérium musí být považováno za splněné, pokud je prokázáno, že navrhovaný nabyvatel je schopný nejen financovat navrhované nabytí, ale je schopný i udržovat v dohledné budoucnosti pevnou finanční strukturu týkající se jak přímého navrhovaného nabyvatele, tak cílové banky.

27 ECB měla za to, že žalobkyně disponuje finančními prostředky, které jí umožňují koupit akcie cílové banky. Konstatovala však, že žalobkyně utrpěla značné čisté ztráty. Měla za to, že žalobkyně čelila vysokému úvěrovému riziku, zejména podílu úvěrů se selháním ve výši 47 % v polovině roku 2018 a nízké úrovni kapitálu. Konkrétně zdůraznila, že podíly kapitálu žalobkyně představovaly porušení globálního kapitálového požadavku (EGC). Dodala, že na konci roku 2018 žalobkyně nesplňovala požadavky uplatnitelné na velká rizika ve vztahu k několika protiplněním. Zmínila, že žalobkyně porušila meze použitelné na transakce mezi spřízněnými osobami, pokud jde o CR. Měla za to, že žalobkyně není s to poskytnout v případě potřeby finanční podporu cílové bance.

28 ECB měla dále za to, že nepřímí navrhovaní uchazeči, kteří by nepřímo kontrolovali cílovou banku a novou skupinu vytvořenou po navrhovaném nabytí (dále jen „nová skupina“), by nebyli schopni poskytnout cílové bance a nové skupině dostatečnou finanční podporu. Konstatovala, že CR, jakožto hlavní akcionář žalobkyně, nevykázal jiné finanční prostředky, než je jeho účast v žalobkyni, v odhadované hodnotě 13,6 milionu eur, která musí být snížena o jeho závazky vůči žalobkyni ve výši 11,8 milionu eur. Měla za to, že z podnikatelského plánu předloženého navrhovanými nabyvateli vyplývá, že nová skupina bude mít nízkou úroveň kapitálu. Konstatovala, že celkový podíl kapitálu nové skupiny neumožní dosáhnout EGC, který se aktuálně použije na žalobkyni na úrovni skupiny. Obecně měla za to, že úroveň kapitálu nové skupiny nebude přiměřená vzhledem k tomu, že tato skupina představuje vysokou úroveň rizika a že budou pravděpodobně nezbytné budoucí kapitálové vklady.

29 ECB měla navíc za to, že existují vážné pochybnosti o skutečné vůli nepřímých navrhovaných nabyvatelů podpořit cílovou banku v případě potřeby. Poukázala na neexistenci pevného a neodvolatelného závazku nepřímých navrhovaných nabyvatelů takovou podporu poskytnout. Zohlednila rovněž podstatný nedostatek finanční podpory poskytnuté žalobkyni v nedávné minulosti.

30 ECB dospěla k závěru, že kritérium finančního zdraví nebylo splněno.

31 Zadruhé, pokud jde o kritérium schopnosti úvěrové instituce dodržovat obezřetnostní požadavky, ECB měla za to, že tato schopnost musí být posuzována nejen na úrovni cílové banky, ale také na úrovni nové skupiny. Dodala, že je třeba zohlednit situaci nejen z okamžiku navrhovaného nabytí, ale i po tomto nabytí.

32 ECB měla za to, že ačkoli by navrhované nabytí nemělo okamžitý negativní dopad na dodržování požadavků na kapitál a likviditu na individuální úrovni ze strany samotné cílové banky, nová skupina by pravděpodobně nesplňovala kapitálové požadavky jak podle základního scénáře, tak podle nepříznivého scénáře podnikatelského plánu předloženého navrhovanými nabyvateli. Za předpokladu, že by celkový kapitálový požadavek SREP použitelný na novou skupinu nebyl nižší než tento celkový kapitálový požadavek SREP použitelný na žalobkyni v roce 2018 a v roce 2019, by totiž nová skupina porušila použitelný EGC.

33 ECB rovněž konstatovala, že cílová banka vykázala během dvou předchozích let značné ztráty. Uvedla, že CMFC zahájila dne 26. února 2018 správní řízení, pokud jde o nedostatky cílové banky týkající se systému vnitřní kontroly a boje proti praní peněz. Měla za to, že nová skupina bude čelit vysokému rizikovému profilu a že lze důvodně očekávat, že celkový kapitálový požadavek SREP použitelný na uvedenou skupinu bude vyšší než úrovně zamýšlené v základním scénáři podnikatelského plánu.

34 ECB měla za to, že uvedený základní scénář je přehnaně optimistický, neboť předpokládá velmi rychlý návrat k ziskovosti a akumulaci zisků. Zdůraznila, že podnikatelský plán neposkytuje žádné podrobné a přesvědčivé informace o lhůtách nezbytných pro dosažení prahových hodnot rentability a dosažení takové úrovně zisku v průběhu jednoho roku.

35 ECB uvedla, že navrhovaní nabyvatelé předložili několik nepříznivých scénářů. Konstatovala, že v rámci nejnepříznivějšího scénáře by provozní náklady cílové banky zůstaly konstantní a této bance by byla uložena ze strany CMFC pokuta ve výši 1,5 milionu eur v rámci správního řízení souvisejícího s bojem proti praní peněz. V rámci tohoto scénáře by vznikl další deficit kapitálu ve srovnání s EGC v roce 2019. ECB měla za to, že tyto nepříznivé scénáře jsou realističtější než základní scénář a zdůraznila nedostatečnou úroveň kapitálu nové skupiny.

36 ECB měla za to, že nová skupina by následně pravděpodobně nedodržela použitelné kapitálové požadavky.

37 ECB měla za to, že nová skupina bude čelit problémům, které zdědí po žalobkyni, a sice vysoké úrovni úvěrového rizika a porušení mezí týkajících se velkých rizik. Měla za to, že přetrvávání vysoké úrovně úvěrového rizika žalobkyně bude mít dopad na riziko deficitu kapitálu nové skupiny. Měla za to, že podle nepříznivých scénářů by porušení mezí týkajících se velkých rizik žalobkyně přetrvávalo.

38 ECB měla konečně za to, že nedostatky v rámci vedení a vnitřní kontroly žalobkyně a cílové banky, zejména pokud jde o předcházení praní peněz, nebyly v podnikatelském plánu zmíněny a že neexistuje důvod se domnívat, že by vytvoření nové skupiny umožnilo tyto nedostatky vyřešit.

39 ECB měla obecně za to, že strategie navrhovaných nabyvatelů ve vztahu k cílové bance není jasná. Měla za to, že navrhovaní nabyvatelé poskytli pouze velmi omezené informace o zamýšlené fúzi, která měla trvat po dobu až 18 měsíců, a o organizaci nové skupiny až do dokončení fúze. Uvedla,

že se tento nedostatek jasnosti projevil ve špatné kvalitě podnikatelského plánu, pokud jde o soudržnost, čitelnost a popis plánovaných činností, což zvyšuje pochybnosti o celkové hodnověrnosti navrhovaného nabytí.

40 ECB měla za to, že navrhované nabytí nemůže vést k vytvoření nové životaschopné bankovní skupiny, zvláště proto, že opatření, která mohou zajistit úspěch takové operace, nejsou dostatečně podrobná nebo přesvědčivá. Měla za to, že činnost nové skupiny bude narušena neudržitelným obchodním modelem, slabým systémem řízení a vnitřní kontroly zděděným po dvou subjektech, které mají být sloučeny, jakož i nejasnou strategií pro překonání těchto problémů a bude disponovat nízkou úrovní kapitálu, což představuje vysoké riziko porušení obezřetnostních požadavků. Měla za to, že bez ohledu na zamýšlenou fúzi a s ohledem pouze na cílovou banku bude mít navrhované nabytí negativní dopad na schopnost této banky napravit její současné nedostatky.

41 ECB měla proto za to, že nebylo splněno ani kritérium dodržování obezřetnostních požadavků.

42 ECB dospěla k závěru, že vzhledem k tomu, že nebylo splněno kritérium finanční stability navrhovaného nabyvatele, ani kritérium dodržování obezřetnostních požadavků, s navrhovaným nabytím nesouhlasí, aniž toto nabytí přezkoumá s ohledem na ostatní kritéria stanovená v čl. 23 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338), jak byl proveden do lotyšského práva.

43 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 31. května 2019 žalobkyně, CR a CT podali projednávanou žalobu.

II. Skutkové okolnosti, které nastaly po podání žaloby

44 Dne 15. srpna 2019 dospěla ECB k závěru, že žalobkyně je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1). Téhož dne Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB) rozhodl, že ve vztahu k žalobkyni nepřijme program řešení krize ve smyslu čl. 18 odst. 1 tohoto nařízení.

45 Dne 22. srpna 2019 CMFC požádala Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (obvodní soud pro obvod Vidzeme města Rigy, Lotyšsko) o prohlášení platební neschopnosti žalobkyně.

46 Dne 12. září 2019 Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (obvodní soud pro obvod Vidzeme města Rigy) prohlásil, že je žalobkyně v platební neschopnosti. Jmenoval insolvenčního správce pověřeného vedením insolvenčního řízení (dále jen „insolvenční správce“) a převedl na něj veškeré pravomoci žalobkyně a její správní rady. Zamítl návrh správní rady žalobkyně na zachování jejích práv zastupovat žalobkyni v rámci opravného prostředku proti posouzení ECB ze dne 15. srpna 2019, ve kterém bylo konstatováno selhání či pravděpodobné selhání žalobkyně, proti rozhodnutí SRB z téhož dne ve vztahu k žalobkyni nepřijmout program řešení krize a proti

rozhodnutí CMFC zahájit insolvenční řízení. Tento soud dodal, že to nevylučuje možnost, aby správní rada žalobkyně předložila insolvenčnímu správci odlišnou žádost, pokud jde o práva na zastupování v rámci zvláštních úkolů.

47 Rovněž dne 12. září 2019 CMFC požádala ECB o odejmutí povolení žalobkyně.

48 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 25. října 2019 (věc T-732/19) se žalobkyně, jakož i další akcionáři či potenciální akcionáři žalobkyně domáhali zrušení rozhodnutí SRB ze dne 15. srpna 2019 o tom, že ve vztahu k žalobkyni nepřijme program řešení krize.

49 Dne 21. prosince 2019 A přestal vykonávat funkci guvernéra Lotyšské centrální banky.

50 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. ledna 2020 (věc T-50/20) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ECB ze dne 19. listopadu 2019, kterým se odmítá uložit insolvenčnímu správci povinnost poskytnout advokátovi zplnomocněnému správní radou žalobkyně přístup do jejích prostor, k informacím, které má k dispozici, jakož i k jejím zaměstnancům a zdrojům.

51 Dne 17. února 2020 ECB odejmula povolení žalobkyně. Toto odejmutí nabylo účinnosti následujícího dne.

52 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 27. dubna 2020 (věc T-230/20) podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalobu.

III. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

53 Dne 10. září 2019 ECB předložila kanceláři Tribunálu žalobní odpověď.

54 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 20. září 2019 podala Evropská komise návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání ECB. Rozhodnutím ze dne 28. října 2019 povolil předseda čtvrtého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Komise.

55 Dne 4. listopadu 2019 Komise předložila kanceláři Tribunálu spis vedlejší účastnice.

56 Dne 28. dubna 2020 předseda čtvrtého senátu rozhodl na základě čl. 69 písm. d) jednacího řádu Tribunálu o přerušení řízení až do vydání rozhodnutí Tribunálu ve věci T-50/20. Usnesením ze dne 12. března 2021, PNB Banka v. ECB (T-50/20, EU:T:2021:141), Tribunál vydal v této věci rozhodnutí a řízení v projednávané věci od tohoto dne pokračovalo.

57 Dne 28. dubna 2021 a poté dne 28. června 2021 žalobkyně, CR a CT požádali o přerušení řízení do doby, než Soudní dvůr rozhodne ve věci C-321/21 P, týkající se kasačního opravného prostředku podaného proti usnesení ze dne 12. března 2021, PNB Banka v. ECB (T-50/20, EU:T:2021:141). Dne 20. května 2021 a poté dne 6. srpna 2021 předseda čtvrtého senátu po vyslechnutí ECB rozhodl, že řízení nepřeruší.

58 Dopisem ze dne 8. července 2021 zástupce žalobkyně informoval Tribunál o tom, že již nezastupuje CR a CT. Usnesením ze dne 21. prosince 2021 Tribunál (čtvrtý senát) rozhodl na základě čl. 131 odst. 2 jednacího řádu, že již není namístě rozhodovat o projednávané žalobě v rozsahu, v němž byla podána CR a CT.

59 Lhůta pro předložení repliky byla naposledy stanovena na den 30. září 2021. Žalobkyně ve stanovené lhůtě repliku nepředložila.

60 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí,

– uložil ECB náhradu nákladů řízení.

61 ECB, podporovaná Komisí, navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

IV. Právní otázky

A. K existenci procesní plné moci zástupce, který podal žalobu jménem žalobkyně

62 Článek 51 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že advokát zastupující účastníka řízení, který je právnickou osobou soukromého práva, je povinen v soudní kanceláři uložit procesní plnou moc udělenou tímto účastníkem řízení.

63 Procesní plná moc udělená předsedou správní rady žalobkyně dne 5. března 2019 je obsažena ve spise (příloha A.2).

64 Žalobkyně tvrdí, že insolvenční správce odmítl, aby advokát, kterého určila ke svému zastupování, měl přístup k jejím dokumentům, do jejích prostor, k jejím zaměstnancům a zdrojům. Žalobkyně v rámci odpovědi ze dne 13. března 2020 na otázku Tribunálu předložila dopis insolvenčního správce ze dne 16. září 2019, v němž bylo uvedeno, že její advokát musí zaprvé „předložit [insolvenčnímu] správci písemnou zprávu o stavu vývoje dohody [týkající se poskytování právních služeb], v níž podrobně uvede pokyny získané od [žalobkyně], úkoly plněné [advokátem] a zda skutečně probíhají určité práce“, zadruhé „informovat [insolvenčního] správce o platbách […]“, zatřetí „zdržet se veškeré činnosti jménem [žalobkyně] bez předchozí konzultace s [insolvenčním] správcem, zvláště přestat poskytovat [žalobkyni] účtovatelné služby“.

65 I přes uvedený dopis insolvenčního správce ze dne 16. září 2019 z písemností ve spise nevyplývá, a žalobkyně ani ECB netvrdí, že by insolvenční správce odvolal procesní plnou moc udělenou předsedou správní rady žalobkyně dne 5. března 2019. Uvedený dopis takové odvolání nezmiňuje, i když uvádí, že advokát určený předsedou správní rady se musí zdržet veškeré činnosti jménem žalobkyně bez předchozí konzultace s insolvenčním správcem.

66 Tribunál tedy konstatuje, že žalobkyně uložila procesní plnou moc zmocňující svého advokáta k podání žaloby v souladu s čl. 51 odst. 3 jednacího řádu.

B. K návrhům na přerušení řízení předloženým dne 28. dubna 2021 a poté dne 28. června 2021

67 Dne 28. dubna 2021 a poté dne 28. června 2021 požádala žalobkyně o přerušení řízení. Na podporu svých návrhů na přerušení řízení uvedla, že potřebuje přístup do svých prostor, ke svým spisům a finančním prostředkům a že insolvenční správce nespolupracuje za účelem zajistit její účinné zastoupení, navzdory rozsudku ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komercbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923).

68 Ačkoli Tribunál není povinen uvést důvody, pro něž se rozhodne přerušit, či nepřerušit řízení podle čl. 69 písm. c) nebo d) jednacího řádu, považuje za účelné výjimečně uvést následující.

69 Rozhodnutí o přerušení či nepřerušení řízení na základě čl. 69 písm. c) nebo d) jednacího řádu spadá do diskreční pravomoci Tribunálu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 20. října 2011, DTL v. OHIM, C-67/11 P, nezveřejněné, EU:C:2011:683, body 32 a 33; ze dne 15. října 2012, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-554/11 P, nezveřejněné, EU:C:2012:629, bod 37, a ze dne 17. ledna 2018, Josel v. EUIPO, C-536/17 P, nezveřejněné, EU:C:2018:14, bod 5).

70 V projednávané věci bylo řízení dne 28. dubna 2020 přerušeno do vydání rozhodnutí Tribunálu ve věci T-50/20, v níž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ECB ze dne 19. listopadu 2019, kterým se odmítá uložit insolvenčnímu správci povinnost poskytnout advokátovi zplnomocněnému správní radou žalobkyně přístup do jejích prostor, k informacím, které má k dispozici, jakož i k jejím zaměstnancům a zdrojům.

71 Usnesením ze dne 12. března 2021, PNB Banka v. ECB (T-50/20, EU:T:2021:141), Tribunál žalobu žalobkyně zamítl. Tribunál měl konkrétně za to, že ECB zjevně neměla pravomoc vyhovět žádosti správní rady žalobkyně nařídit insolvenčnímu správci, aby poskytl advokátovi zplnomocněnému správní radou přístup do prostor, k informacím, zaměstnancům a zdrojům žalobkyně (bod 73). Tribunál měl rovněž za to, že rozhodnutí přijímaná vnitrostátními orgány v kontextu insolvenčního řízení, jako je řízení, které probíhá ve vztahu k žalobkyni, v odpověď na případnou žádost o přístup k dokumentům, do prostor, k zaměstnancům nebo zdrojům dotčené úvěrové instituce v zásadě podléhají přezkumu vnitrostátních soudů, které mohou Soudnímu dvoru případně předložit předběžné otázky na základě článku 267 SFEU v případě, že by se setkaly s obtížemi při výkladu nebo uplatňování unijního práva (bod 72).

72 Je třeba rovněž konstatovat, že i přes zejména přerušení řízení od 28. dubna 2020 do 12. března 2021 žalobkyně neprokázala a netvrdila, a to ani ve svém návrhu na přerušení řízení ze dne 28. června 2021, že zahájila soudní řízení proti insolvenčnímu správci, kterému však před Tribunálem vytýká, že od konce roku 2019 zbavil advokáta zplnomocněného její správní radou přístupu do jejích prostor, k jejím informacím, k jejím zaměstnancům a zdrojům.

73 Žalobkyně poté, co předložila výměnu korespondence a e-mailů s insolvenčním správcem ze dne 12. a 16. září 2019, jakož i v průběhu listopadu 2019, se ve svém návrhu na přerušení řízení došlém kanceláři Tribunálu dne 28. dubna 2021 omezila na to, že uvedla, že „posiluje své úsilí“ vůči insolvenčnímu správci a lotyšským soudům, aniž upřesnila povahu uvedeného úsilí.

74 Kromě toho z rozhodnutí Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (obvodní soud pro obvod Vidzeme města Rigy) ze dne 12. září 2019, uvedeného v bodě 46 výše, nevyplývá, že by žalobkyni bylo znemožněno, aby u lotyšských soudů předložila případný spor s insolvenčním správcem. Toto rozhodnutí nejen zmiňuje, že není vyloučena možnost, aby správní rada žalobkyně

předložila insolvenčnímu správci odlišnou žádost, pokud jde o práva na zastupování v rámci zvláštních úkolů, ale rozsudek ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komercbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923), uplatněný žalobkyní k podpoře tvrzení, že insolvenční správce nespolupracuje dostatečně za účelem zajistit její účinné zastoupení, byl vydán po uvedeném rozhodnutí, takže se žalobkyně mohla *a priori* dovolávat uvedeného rozsudku u vnitrostátního soudu jakožto nové skutečnosti.

75 V důsledku toho má Tribunál za to, že není namístě znovu přerušit řízení.

C. K ústní části řízení

76 Článek 106 jednacího řádu stanoví:

„1. Ústní část řízení před Tribunálem zahrnuje jednání, které se koná bez návrhu, nebo na žádost některého z hlavních účastníků řízení.

2. V žádosti některého z hlavních účastníků řízení o konání jednání musí být uvedeny důvody, proč si přeje být vyslechnut. […]

3. Není-li podána žádost uvedená v odstavci 2, může Tribunál, má-li věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise ve věci, rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení. […]“

77 Ze znění článku 106 jednacího řádu vyplývá, že není-li podána žádost o konání jednání uvádějící důvody, proč si hlavní účastník řízení přeje být vyslechnut, může Tribunál, má-li věc za dostatečně objasněnou, rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení.

78 Důvodová zpráva k návrhu jednacího řádu ze dne 14. března 2014, přístupná veřejnosti na internetové stránce Soudního dvora Evropské unie, ostatně potvrzuje, že zvláště s ohledem na požadavky na řádný výkon spravedlnosti a na hospodárnost řízení „chce mít Tribunál možnost upustit od konání jednání, nepovažuje-li je za nutné, ledaže některý z hlavních účastníků řízení podá v tomto směru žádost uvádějící důvody, proč chce být vyslechnut.“

79 Prováděcí předpisy k jednacímu řádu (dále jen „PPJŘ“) v bodě 142 uvádí, že hlavní účastník řízení, který si přeje být vyslechnut na jednání, musí podat ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy bylo účastníkům řízení doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, odůvodněnou žádost. V tomto bodě je blíže uvedeno, že toto odůvodnění se musí zakládat na konkrétním posouzení užitečnosti jednání pro dotyčného účastníka řízení a musí v něm být uvedeno, které údaje ze soudního spisu ve věci „nebo“ které argumenty je podle tohoto účastníka řízení zapotřebí na jednání dále rozvést „nebo“ vyvrátit. Stanoví, že v zájmu lepšího nasměrování debaty na jednání „není vhodné“, aby bylo odůvodnění obecné povahy tak, že by například poukazovalo pouze na význam věci. Bod 143 PPJŘ stanoví, že nepodá-li hlavní účastník řízení ve stanovené lhůtě odůvodněnou žádost, může Tribunál rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení.

80 Z článku 106 jednacího řádu, jakož i z bodů 142 a 143 PPJŘ tedy vyplývá, že v případě, že nebyla podána žádost o konání jednání nebo byla podána neodůvodněná žádost o konání jednání, může Tribunál rozhodnout, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení, má-li věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise ve věci.

81 V projednávaném případě se žalobkyně v dopisu ze dne 29. listopadu 2021 vyjádřila ke konání jednání takto:

„1. Potvrzuji, že z důvodů, které jsem podrobně vysvětlil, neexistuje v současné době žádné účinné zastoupení [žalobkyně]. Pouze za účelem dodržení příslušné lhůty tímto navrhuji konání jednání. Bude však třeba nejprve obnovit účinné zastoupení [žalobkyně].

2. Za současných okolností není možné připravit nebo se účastnit se jednání."

82 Z uvedeného dopisu ze dne 29. listopadu 2021 vyplývá, že žádost o konání jednání podaná žalobkyní postrádá odůvodnění. Tato žádost totiž neuvádí žádný důvod, proč by žalobkyně chtěla být vyslechnuta.

83 Kancelář Tribunálu v dopise ze dne 25. října 2021, kterým byly hlavní účastnice řízení informovány o ukončení písemné části řízení, navíc připomněla ustanovení čl. 106 odst. 2 jednacího řádu, jakož i ustanovení bodu 142 PPJŘ a upozornila hlavní účastnice řízení na skutečnost, že v souvislosti se zdravotní krizí musí odůvodnění splňovat požadavky uvedeného bodu 142 PPJŘ.

84 Je zajisté pravda, že žalobkyně v žádosti o konání jednání uvedla, že má za to, že je zbavena účinného zastoupení.

85 I za předpokladu, že by se tím žalobkyně pokoušela implicitně odůvodnit nedostatek odůvodnění žádosti o konání jednání, což však z uvedeného návrhu nevyplývá, je třeba mít za to, že její argumentace týkající se neexistence účinného zastoupení nemůže být považována za ospravedlnění nedostatku odůvodnění této žádosti. Konkrétně okolnost, že je žalobkyně zbavena účinného zastoupení ve smyslu, který uvádí, jí nijak nebránila v tom, aby předložila podrobné informace na podporu žádosti o konání jednání.

86 Vzhledem k tomu, že žalobkyně v žádosti o konání jednání nepředložila sebemenší odůvodnění, a to i když jí navíc kancelář Tribunálu výslovně připomněla povinnost odůvodnit tuto žádost, je tedy třeba mít za to, že uvedená žádost o konání jednání nesplňuje požadavky čl. 106 odst. 2 jednacího řádu.

87 Za těchto podmínek Tribunál, který pokládá věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise, rozhoduje, že o žalobě bude rozhodováno bez konání ústní části řízení v souladu s čl. 106 odst. 3 jednacího řádu.

D. K věci samé

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že lhůta pro posouzení uplynula před přijetím napadeného rozhodnutí

88 Žalobkyně tvrdí, že lhůta pro posouzení stanovená v čl. 22 odst. 2 směrnice 2013/36 uplynula před přijetím napadeného rozhodnutí. Navrhované nabytí se přitom považuje za schválené, pokud s tím kontrolní orgán nevyjádřil nesouhlas před uplynutím této lhůty podle čl. 22 odst. 6 této směrnice a ECB nemohla ke dni napadeného rozhodnutí vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím.

89 Žalobkyně uvádí, že ke dni e-mailu CMFC ze dne 25. října 2018 byly splněny všechny podmínky, aby lhůta pro posouzení začala běžet. Posledně uvedená lhůta začala běžet nejpozději dne 29. října 2018, dva pracovní dny po uvedeném e-mailu. Tímto e-mailem a poté dopisem ze dne 30. října 2018 totiž CMFC uznala, že obdržela oznámení o navrhovaném nabytí, jakož i všechny požadované dokumenty. Žalobkyně dodává, že i když je pravda, že CMFC v e-mailu ze dne 25. října 2018 a poté v dopise ze dne 30. října 2019 popsala přístup, který je odlišný od postupu a lhůt stanovených v článku 22 směrnice 2013/36 a který jí byl podle CMFC uložen ECB, je tento argument irelevantní.

90 ECB argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

91 Článek 22 odst. 1, 2 a 6 směrnice 2013/36 stanoví:

„1. Členské státy stanoví, že každá fyzická či právnická osoba nebo takové osoby jednající ve vzájemné shodě (dále jen ‚navrhovaný nabyvatel‘), které přijaly rozhodnutí přímo nebo nepřímo nabýt kvalifikovanou účast v úvěrové instituci nebo přímo nebo nepřímo takovou účast zvýšit, což by vedlo k tomu, že by podíl na hlasovacích právech nebo na základním kapitálu, který drží, dosáhl jedné z prahových hodnot 20 %, 30 % nebo 50 % nebo ji překročil nebo že by se úvěrová instituce stala jejich dceřiným podnikem (dále jen ‚navrhované nabytí‘), to musí písemně a v předstihu před tímto nabytím oznámit příslušným orgánům dané úvěrové instituce, ve které zamýšlejí nabýt nebo zvýšit kvalifikovanou účast, a uvést výši své zamýšlené účasti a příslušné informace jak je upřesněno v souladu s čl. 23 odst. 4 [této směrnice]. […]

2. Příslušné orgány obratem a v každém případě do dvou pracovních dnů od obdržení oznámení podle odstavce 1 nebo dalších informací podle odstavce 3 písemně potvrdí jejich přijetí navrhovanému nabyvateli.

Příslušné orgány ve lhůtě nejvýše 60 pracovních dnů počínaje dnem písemného potvrzení o přijetí oznámení a všech dokumentů, které mají být podle požadavku členského státu k oznámení přiloženy na základě seznamu uvedeného v čl. 23 odst. 4 [této směrnice] (dále jen ‚lhůta pro posouzení‘), provedou posouzení stanovené v čl. 23 odst. 1 [této směrnice] (dále jen ‚posouzení‘).

Příslušné orgány uvědomí navrhovaného nabyvatele při potvrzení přijetí o konci lhůty pro posouzení.

[…]

6. Pokud příslušné orgány nevyjádří písemně nesouhlas s navrhovaným nabytím ve lhůtě pro posouzení, považuje se navrhované nabytí za schválené.“

92 Článek 23 odst. 4 směrnice 2013/36 stanoví: „Členské státy zveřejní seznam informací, jež jsou nutné k provedení posouzení a jež je třeba poskytnout příslušným orgánům spolu s oznámením uvedeným v čl. 22 odst. 1 [této směrnice]. […]“

93 Články 22 a 23 směrnice 2013/36 byly provedeny články 28 a 29 lotyšského zákona o úvěrových institucích, jak byly upřesněny nařízením CMFC 192 ze dne 28. listopadu 2017, nazvaným „Seznam informací požadovaných pro oznámení o nabytí nebo zvýšení kvalifikované účasti a obecné zásady a postupy použitelné pro přezkum oznámení“ (dále jen „nařízení 192“).

94 Článek 28 nařízení 192 stanoví, že v potvrzení o přijetí oznámení navrhovaného nabytí je zejména uvedeno, že toto oznámení je považováno za úplné.

95 Společné obecné pokyny Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA), Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění (EIOPA) a Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy (ESMA) týkající se obezřetnostního posuzování nabývání a zvyšování kvalifikovaných účastí ve finančním sektoru, zveřejněné dne 20. prosince 2016 (JC/GL/2016/01, dále jen „společné obecné pokyny“), ostatně obsahují upřesnění týkající se oznamování. Jak ECB, tak CMFC uvedly, že se těmito obecnými pokyny řídí v souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1093/2010/EU ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovnictví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. 2010, L 331, s. 12). Podle bodu 9.1 druhé věty uvedených obecných pokynů by oznámení mělo být považováno za úplné, pokud zahrnuje všechny požadované informace uvedené v seznamu, který musí být zveřejněn v souladu s příslušnými právními předpisy pro účely obezřetnostního posuzování orgánem obezřetnostního dohledu. Třetí věta bodu 9.1 uvádí, že potvrzení o přijetí by mělo představovat výlučně procesní fázi související s formální úplností oznámení, v jejímž důsledku začíná běžet lhůta 60 pracovních dnů, během níž je třeba posouzení provést, a nedochází k tomu, že by orgán dohledu cílové banky provedl věcný přezkum přiložených dokumentů.

96 V projednávané věci CMFC potvrdila přijetí oznámení o navrhovaném nabytí v souladu s čl. 22 odst. 2 směrnice 2013/36, jak byl proveden do lotyšského práva, dopisem ze dne 23. listopadu 2018. V tomto dopise je uvedeno konkrétně v souladu s článkem 28 nařízení 192, že oznámení je úplné.

97 Žalobkyně neprávem tvrdí, že CMFC přede dnem 23. listopadu 2018 uznala svým e-mailem ze dne 25. října 2018 a dopisem ze dne 30. října 2018, že obdržela oznámení, jakož i všechny požadované dokumenty.

98 CMFC v uvedeném e-mailu ze dne 25. října 2018, zmíněném v uvedeném dopise ze dne 30. října 2018, naopak žalobkyni sdělila, že ECB právě ověřuje, zda je oznámení úplné. Dále CMFC v tomto dopise ze dne 30. října 2018 žalobkyni oznámila, že předložené zprávy nebyly úplné a že postup posuzování nebyl zahájen. Dodala, že žalobkyni informuje o chybějících informacích samostatným dopisem. Dne 31. října 2018 sdělila žalobkyni seznam uvedených informací.

99 E-mail ze dne 25. října 2018, ani dopis CMFC ze dne 30. října 2018 tedy nepředstavují potvrzení o přijetí oznámení ve smyslu čl. 22 odst. 2 směrnice 2013/36, jak byl proveden do lotyšského práva.

100 Kromě toho žalobkyně netvrdí, že informace vyžádané CMFC v dopise ze dne 31. října 2018 nebyly nezbytné pro provedení posouzení a neměly být CMFC sděleny v okamžiku oznámení v souladu s čl. 22 odst. 1 a čl. 23 odst. 4 směrnice 2013/36, jak byly provedeny do lotyšského práva. Konkrétně neuvádí, že tyto informace nejsou uvedeny v nařízení 192, jež stanoví seznam informací, které jsou nezbytné pro provedení posouzení a které musí být sděleny příslušným orgánům v okamžiku oznámení podle čl. 22 odst. 1 směrnice 2013/36, a v přílohách tohoto nařízení.

101 Jen pro úplnost je třeba uvést, že ECB tvrdí, aniž jí bylo oponováno, že v podnikatelském plánu předloženém dne 19. října 2018 chyběly některé informace požadované v souladu s přílohou 9 nařízení 192, a sice zaprvé plán provádění cíle sledovaného navrhovaným nabytím, zadruhé finanční výsledky předpokládané pro následující tři roky (na individuální úrovni a na

konsolidované úrovni), zatřetí složení správní rady, složení dozorčí rady a její povinnosti, jakož i složení hlavních výborů finanční instituce zřízených správní radou nebo dozorčí radou, a to včetně informací týkajících se osob, které finanční instituci a její výbory řídí nebo budou řídit.

102 Žalobkyně proto není oprávněna tvrdit, že podmínky pro to, aby začala běžet lhůta pro posouzení, byly splněny od 25. října 2018.

103 První žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

2. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení postupu stanoveného v článku 15 nařízení č. 1024/2013 a v článcích 85 až 87 nařízení č. 468/2014

104 Žalobkyně tvrdí, že CMFC a ECB nedodržely procesní pravidla, která je třeba použít v projednávaném případě, stanovená v článku 15 nařízení č. 1024/2013 a v článcích 85 až 87 nařízení ECB (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce Evropské centrální banky s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1), jelikož CMFC nepředložila žádný návrh na rozhodnutí.

105 Žalobkyně rovněž tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo procesní vadou v rozsahu, v němž požadavky na regulatorní kapitál, na kterých je založeno, byly definovány až v dopise obdrženém dne 1. března 2019, tedy dlouho po oznámení navrhovaného nabytí, v okamžiku, kdy žalobkyně již neměla možnost toto oznámení změnit. ECB mimoto nezohlednila skutečnost, že zvláštní požadavky stanovené CMFC byly žalobkyní zpochybněny a byly předmětem přezkumu.

106 ECB argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

107 Článek 15 nařízení č. 1024/2013 stanoví:

„1. Aniž jsou dotčeny výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. c) [tohoto nařízení], veškerá oznámení nabytí kvalifikované účasti v úvěrové instituci usazené v zúčastněném členském státě nebo veškeré související informace se předloží vnitrostátním příslušným orgánům členského státu, v němž je úvěrová instituce usazena, v souladu s požadavky stanovenými v příslušných vnitrostátních právních předpisech, na základě aktů uvedených v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci [tohoto nařízení].

2. Vnitrostátní příslušný orgán navrhované nabytí posoudí a předloží ECB oznámení a návrh na rozhodnutí o souhlasu nebo nesouhlasu s daným nabytím, založený na kritériích stanovených v aktech uvedených v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci [tohoto nařízení], a to nejméně deset pracovních dní před uplynutím příslušné lhůty pro posouzení, uvedené v příslušných právních předpisech Unie, a poskytne ECB pomoc v souladu s článkem 6 [tohoto nařízení].

3. ECB rozhodne, zda s nabytím nesouhlasit na základě hodnotících kritérií stanovených v příslušných právních předpisech Unie a v souladu s postupem a během lhůt pro hodnocení v nich stanovených.“

108 Zaprvé v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s článkem 15 nařízení č. 1024/2013 a s články 85 až 87 nařízení č. 468/2014, jelikož CMFC nepředložila ECB návrh na rozhodnutí, je třeba konstatovat, že tento argument není skutkově podložený. Jak vyplývá z bodů 1.3 a 2.1 napadeného rozhodnutí, CMFC předložila ECB návrh na rozhodnutí dne 1. března 2019, který byl předložen Tribunálu.

109 Zadruhé se žalobkyně dovolává existence procesní vady v rozsahu, v němž ECB vycházela z požadavků na regulatorní kapitál, které byly stanoveny CMFC až v dopise, který žalobkyně podle svého tvrzení obdržela dne 1. března 2019, a to po oznámení navrhovaného nabytí.

110 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že článek 15 nařízení č. 1024/2013, ani články 85 až 87 nařízení č. 468/2014, kterých se žalobkyně dovolává, nebrání tomu, aby ECB vycházela ze skutečnosti, která nastala po oznámení navrhovaného nabytí. Žalobkyně se na podporu své argumentace nedovolává žádného jiného ustanovení nebo zásady.

111 V důsledku toho v rozsahu, v němž ECB vycházela z požadavků na regulatorní kapitál stanovených CMFC po oznámení, není řízení stiženo vadou s ohledem na ustanovení dovolávaná žalobkyní.

112 Kromě toho, jak správně uvádí ECB, z ustanovení čl. 23 odst. 1 písm. d) směrnice 2013/36, jak byla provedena do lotyšského práva před oznámením navrhovaného nabytí, vyplývá, že příslušné orgány musí posoudit, zda bude úvěrová instituce schopna dodržet a nadále dodržovat obezřetnostní požadavky.

113 Bod 13.4 společných obecných pokynů ostatně uvádí, že orgán dohledu cílové banky by měl posoudit schopnost cílové banky dodržovat v okamžiku navrhovaného nabytí a nadále dodržovat „po nabytí“ všechny obezřetnostní požadavky.

114 Z článku 23 odst. 1 písm. d) směrnice 2013/36 vyplývá, jak správně tvrdí ECB, že příslušné orgány musí provést do budoucnosti zaměřené posouzení dodržování obezřetnostních požadavků dotyčnou úvěrovou institucí.

115 V důsledku toho byla ECB oprávněna zohlednit v bodě 2.3.1 napadeného rozhodnutí celkový kapitálový požadavek SREP v roce 2019, který byl stanoven CMFC v dopise, který žalobkyně podle svého tvrzení obdržela dne 1. března 2019, když hodnotila, zda hrozí, že nová skupina nebude dodržovat požadavky na regulatorní kapitál, kterým podléhá.

116 Navíc je třeba upřesnit, že ECB při hodnocení schopnosti nové skupiny dodržovat obezřetnostní požadavky vycházela v bodě 2.3.1 napadeného rozhodnutí nejen z celkového kapitálového požadavku SREP v roce 2019, ale rovněž z celkového kapitálového požadavku SREP použitelného na žalobkyni v roce 2018. Aniž by byl zohledněn celkový kapitálový požadavek SREP v roce 2019, tak podle základního scénáře celkový podíl kapitálu nové skupiny stanovený na konci roku 2019 dosahoval pouze 12,91 %, tedy úrovně nižší než EGC, který žalobkyně musela dodržet v roce 2018 (13,55 %).

117 Konečně v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že požadavky stanovené CMFC v oblasti kapitálu byly zpochybněny, je třeba mít za to, jak správně uvádí ECB, že soudní řízení před lotyšskými soudy nemá odkladný účinek a nebrání tomu, aby ECB částečně vycházela z celkového kapitálového požadavku SREP v roce 2019.

118 Zatřetí, i kdyby bylo možné předpokládat, jak uvádí ECB, že na žalobkyni je možné nahlížet tak, že vznesla na podporu druhého žalobního důvodu argument, podle něhož se ECB neprávem účastnila řízení před tím, než CMFC předložila návrh na rozhodnutí, k čemuž však nedošlo, tento argument musí být odmítnut.

119 Rozhodne-li se unijní normotvůrce pro správní postup, v rámci něhož mají vnitrostátní orgány přijímat přípravné akty pro konečné rozhodnutí unijního orgánu, jež vyvolává právní účinky a může nepříznivě zasáhnout do právního postavení dotyčného, má totiž v úmyslu zavést zvláštní mechanismus spolupráce mezi tímto orgánem a těmito vnitrostátními orgány spočívající na výlučné rozhodovací pravomoci unijního orgánu (rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 48).

120 Podle čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1024/2013, ve spojení s čl. 15 odst. 3 téhož nařízení a s článkem 87 nařízení č. 468/2014, má ECB jako jediná pravomoc rozhodnout o vyjádření souhlasu či nesouhlasu s navrhovaným nabytím na závěr postupu upraveného zejména v článku 15 nařízení č. 1024/2013 a v článcích 85 a 86 nařízení č. 468/2014 (rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 54).

121 V rámci vztahů řídících se zásadou loajální spolupráce podle čl. 6 odst. 2 nařízení č. 1024/2013 spočívá úloha vnitrostátních orgánů – jak vyplývá z tohoto ustanovení, z čl. 15 odst. 1 a 2 téhož nařízení a z článků 85 a 86 nařízení č. 468/2014 – v registrování žádostí o povolení, poskytování pomoci ECB, která má jako jediná rozhodovací pravomoc, tím, že ECB poskytnou zejména všechny informace nezbytné pro plnění jejích úkolů, posoudí uvedené žádosti a následně předloží ECB návrh rozhodnutí, kterým není posledně zmíněný orgán vázán a o kterém ostatně unijní právní předpisy nestanoví, že musí být oznámen žadateli (rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 55).

122 S ohledem na zvláštní mechanismus spolupráce, který zamýšlel unijní normotvůrce zavést mezi ECB a příslušným vnitrostátním orgánem pro přezkum žádostí o povolení před jakýmkoli nabytím nebo zvýšením kvalifikovaných účastí v úvěrových institucích, se může ECB účastnit řízení před tím, než posledně uvedený orgán předloží návrh na rozhodnutí podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1024/2013, a to i od začátku řízení (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ve věci Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, body 91, 95, 98 a 101).

123 Článek 85 odst. 1 nařízení č. 468/2014 ostatně stanoví, že vnitrostátní příslušný orgán, který obdrží oznámení o záměru nabýt kvalifikovanou účast v úvěrové instituci usazené v daném zúčastněném členském státě, toto oznámení oznámí ECB „nejpozději“ pět pracovních dnů od potvrzení jeho přijetí v souladu s čl. 22 odst. 2 směrnice 2013/36.

124 Druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

3. K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zkreslení relevantních skutečností

125 V projednávaném případě je třeba přezkoumat šestý žalobní důvod vycházející ze zkreslení relevantních skutečností bezprostředně po prvním a druhém žalobním důvodu, které se týkají porušení procesních pravidel, a před třetím žalobním důvodem, který se týká porušení článku 23 směrnice 2013/36.

126 V rámci šestého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném skutkovém posouzení. Napadené rozhodnutí podle ní nezohledňuje skutečnost, že navrhované nabytí s sebou nese významný příspěvek CR do kapitálu žalobkyně, třebaže se jedná o zásadní skutečnost.

127 ECB argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

128 V rámci šestého žalobního důvodu je třeba mít za to, že žalobkyně uplatnila žalobní důvod vycházející z toho, že se ECB dopustila skutkového omylu, pokud jde o příspěvek na kapitál žalobkyně v důsledku navrhovaného nabytí.

129 Tento žalobní důvod není skutkově podložený.

130 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, ECB skutečně zohlednila skutečnost, že v důsledku navrhovaného nabytí dojde ke „kapitálovému vkladu“ ve prospěch žalobkyně. Upřesnila, že tento „kapitálový vklad“ vyplývá z dohody o výměně akcií mezi CR a některými akcionáři cílové banky. Měla za to, že tento „kapitálový vklad“ neumožňuje dospět k závěru o vůli CR poskytnout v budoucnu dodatečnou podporu a že to především nezpochybňuje nezbytnost posoudit finanční zdraví všech navrhovaných nabyvatelů. Měla za to, že tento „kapitálový vklad“ bude mít pozitivní vliv na podíl kapitálu žalobkyně podle její současné oblasti činnosti. Měla nicméně za to, že navzdory tomuto účinku nemůže být žalobkyně považována za finančně zdravý subjekt, z důvodu jejích finančních nedostatků, a sice její negativní rentability, vysoké úrovně jejích úvěrů se selháním a překročení mezí vystavení velkým rizikům. Měla rovněž za to, že navzdory tomuto pozitivnímu účinku není prokázána schopnost nové skupiny dodržovat obezřetnostní požadavky (odpověď na vyjádření, strany 5 až 7).

131 Okolnost, že zmínka o tomto „kapitálovém vkladu“ je uvedena v odpovědi na vyjádření, je irelevantní, neboť je tato odpověď přiložena k napadenému rozhodnutí a musí být považována za nedílnou součást uvedeného rozhodnutí.

132 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy ECB zohlednila skutečnost, že by v důsledku navrhovaného nabytí došlo ke „kapitálovému vkladu“ ve prospěch žalobkyně, a to z důvodů, které ostatně nejsou stiženy nesprávností.

133 Šestý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

4. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výkladu a použití kritérií posouzení podle článku 23 směrnice 2013/36

134 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že ECB nerespektovala požadavek důvodnosti stanovený v článku 23 směrnice 2013/36. Žalobkyně má za to, že s nabytím by měl být vyjádřen nesouhlas pouze tehdy, když má významný negativní účinek ve srovnání se situací, kdy by navrhované nabytí nebylo uskutečněno. Společné obecné pokyny podle ní uvádějí, že „navrhované nabytí by nemělo ohrozit dodržování obezřetnostních požadavků cílovou bankou“. ECB přitom vyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím v projednávané věci z důvodu, že zlepšení způsobená v důsledku tohoto nabytí jsou nedostatečná. Stanovisko ECB podle ní vede k tomu, že navrhované nabytí nemůže být uskutečněno, i když jsou jeho účinky z regulačního hlediska pozitivní.

135 Zadruhé, pokud jde o kritérium finančního zdraví, žalobkyně tvrdí, že pokud jde o schopnost navrhovaného nabyvatele udržovat pevnou finanční strukturu v dohledné budoucnosti, ECB nedospěla k závěru, že by navrhované nabytí mělo významný negativní účinek. Upřesňuje, že z hlediska požadavků v oblasti kapitálu by toto nabytí vedlo ke zlepšení i v nejnepříznivějším scénáři. ECB opomněla srovnat navrhované nabytí a scénář, ve kterém obě banky nejsou oprávněny vytvořit novou skupinu.

136 Pokud jde o vážné pochybnosti o skutečné vůli nepřímých navrhovaných nabyvatelů podpořit cílovou banku v případě potřeby, má žalobkyně za to, že ECB neprávem vytýká nepřímým navrhovaným nabyvatelům, že se zavázali podporovat novou skupinu v případě krize. ECB v odpovědi na vyjádření neodůvodněně kritizovala skutečnost, že CR očekával, že bude ukončeno jakékoliv svévolné a diskriminační zacházení ze strany lotyšských orgánů. Neprokázala, že skutečnosti oznámené CR, a sice že jej A vyzval k uhrazení úplatků a vyvíjel nátlak k získání jejich úhrady, aby se vyhnul diskriminačnímu zacházení, byly nesprávné. ECB údajně neodůvodněně kritizovala skutečnost, že některá prohlášení o vůli podpořit banku byla doplněna zmínkou „pokud to bude vhodné“.

137 Žalobkyně tvrdí, že existuje rozpor mezi tvrzenými pochybnostmi o vůli CR podpořit cílovou banku a skutečností, že navrhované nabytí představuje z pohledu žalobkyně kapitálový vklad ve výši minimálně deseti milionů eur. Přibližně 40 % tohoto nabytí mělo být financováno CR.

138 Žalobkyně dodává, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném výkladu kritéria finančního zdraví. ECB neprávem vycházela z existence obecné povinnosti financování v tom smyslu, že se má za to, že nabyvatel je schopen a je ochoten uspokojit díky vlastnímu kapitálu všechny potřeby financování, kterým může být dotyčná úvěrová instituce vystavena v budoucnu. Vhodným výkladem kritéria finančního zdraví je podle ní restriktivnější výklad zdravé finanční situace, která nemůže vyvolat problematické jednání.

139 Zatřetí, pokud jde o kritérium dodržování obezřetnostních požadavků, se žalobkyně domnívá, že v napadeném rozhodnutí byl použit nesprávný výklad a použití tohoto druhého kritéria. ECB nedospěla k závěru o negativním účinku navrhovaného nabytí, a to pro cílovou banku, ani pro žalobkyni. Vyjádřila nesouhlas s opatřením, jehož účinky jsou pozitivní.

140 Začtvrté a nakonec má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném výkladu článku 23 směrnice 2013/36, jelikož jsou kritéria posouzení považována za věcné požadavky, jejichž podmínky musí být splněny kumulativně. ECB měla v rámci globálního hodnocení zohledňujícího všechna kritéria posouzení jako celek posoudit, zda existuje významné riziko, že nebude zajištěno řádné a obezřetné řízení úvěrové instituce.

141 ECB, podporovaná Komisí, argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

142 Článek 23 odst. 1 a 2 směrnice 2013/36 stanoví:

„1. S ohledem na možný vliv navrhovaného nabyvatele na úvěrovou instituci posuzují příslušné orgány při posuzování oznámení uvedeného v čl. 22 odst. 1 a informací uvedených v čl. 22 odst. 3 [této směrnice] za účelem zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrové instituce, v níž je navrhováno nabytí, vhodnost navrhovaného nabyvatele a finanční rozumnost navrhovaného nabytí podle těchto kritérií:

a) pověst navrhovaného nabyvatele;

b) pověst, znalosti, dovednosti a zkušenosti, jak je stanoveno v čl. 91 odst. 1 [této směrnice], všech členů vedoucího orgánu a všech členů vrcholného vedení, kteří budou v důsledku navrhovaného nabytí řídit činnosti úvěrové instituce;

c) finanční zdraví navrhovaného nabyvatele, zejména ve vztahu k vykonávané a plánované činnosti v úvěrové instituci, v níž je navrhováno nabytí;

d) skutečnost, zda bude úvěrová instituce schopna dodržet a nadále dodržovat obezřetnostní požadavky na základě této směrnice, nařízení [Evropského parlamentu a Rady] (EU) č. 575/2013 [ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1)], a případně jiného práva Unie, zejména směrnic[e Evropského parlamentu a Rady] 2002/87/ES [ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu a o změně směrnice Rady 73/239/EHS, 79/267/EHS, 92/49/EHS, 92/96/EHS, 93/6/EHS a 93/22/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/78/ES a 2000/12/ES (Úř. věst. 2003, L 35, s. 1)] a [směrnice Evropského parlamentu a Rady] 2009/110/ES [ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností, o změně směrnic 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES (Úř. věst. 2009, L 267, s. 7)], včetně skutečnosti, zda má skupina, jejíž součástí se úvěrová instituce stane, strukturu umožňující výkon účinného dohledu, účinnou výměnu informací mezi příslušnými orgány a vymezení působnosti mezi příslušnými orgány;

e) skutečnost, zda existuje důvodné podezření, že ve spojení s navrhovaným nabytím dochází nebo došlo k praní peněz nebo k financování terorismu nebo k pokusům o ně ve smyslu článku 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu [(Úř. věst. 2005, L 309, s. 15)] nebo že by navrhované nabytí mohlo zvýšit riziko takového jednání.

2. Příslušné orgány mohou vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím pouze tehdy, pokud je to na základě kritérií stanovených v odstavci 1 důvodné nebo pokud informace předložené navrhovaným nabyvatelem nejsou úplné.“

143 Ustanovení čl. 23 odst. 1 a 2 směrnice 2013/36 byla do lotyšského práva provedena článkem 29 lotyšského zákona o úvěrových institucích a nařízením 192.

144 Jak se shodují účastnice řízení, ECB má široký prostor pro uvážení, pokud jako v projednávané věci přijímá akt týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovou institucí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 86).

145 V tomto ohledu tedy unijní soud vykonává přezkum zjevně nesprávného posouzení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 11. prosince 2018, Weiss a další, C-493/17, EU:C:2018:1000, bod 24 a citovaná judikatura).

a) Ke kritériu finančního zdraví navrhovaného nabyvatele

146 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že ECB měla k tomu, aby vyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím na základě kritéria finančního zdraví, vycházet z existence významného negativního účinku navrhovaného nabytí ve srovnání se situací, ve které by toto nabytí nebylo uskutečněno.

147 Z článku 23 odst. 1 a 2 směrnice 2013/36, jak byl proveden do lotyšského práva, a ostatně ani ze společných obecných pokynů však nevyplývá, že ECB je povinna takový účinek prokázat k tomu, aby vyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím na základě kritéria finančního zdraví. Z těchto ustanovení *a fortiori* nevyplývá, že ECB je povinna provést srovnávací analýzu situace, ve které by k tomuto nabytí nedošlo.

148 Článek 51 nařízení 192 naopak definuje finanční zdraví navrhovaného nabyvatele jako jeho schopnost financovat navrhované nabytí a udržovat v dohledné budoucnosti pevnou finanční strukturu pro sebe a cílový podnik, aniž odkazuje na důvod pro vyjádření nesouhlasu vycházející z významného negativního účinku navrhovaného nabytí nebo vyžaduje analýzu situace, ve které by k tomuto nabytí nedošlo.

149 Ačkoli se žalobkyně dovolává bodu 13.1 společných obecných pokynů, je třeba konstatovat, že se posledně uvedený bod týká kritéria dodržování obezřetnostních požadavků cílové banky, a nikoli kritéria finančního zdraví navrhovaného nabyvatele.

150 Žalobkyně proto není oprávněna tvrdit, že ECB porušila čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36, když vyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím na základě kritéria finančního zdraví navrhovaného nabyvatele, aniž prokázala existenci významného negativního účinku tohoto nabytí.

151 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že ECB neprávem vycházela z existence obecné povinnosti financování, když měla za to, že k tomu, aby navrhované nabytí mohlo být povoleno s ohledem na kritérium finančního zdraví, musí být navrhovaný nabyvatel schopen a ochoten uspokojit díky vlastnímu kapitálu a neomezeně všechny potřeby financování, kterým může být dotyčná úvěrová instituce vystavena v budoucnu.

152 Tento argument vychází z nesprávného výkladu napadeného rozhodnutí.

153 ECB totiž měla v bodech 2.2.1 a 2.2.2 tohoto rozhodnutí za to, že s ohledem na jejich finanční situaci nebyli navrhovaní nabyvatelé schopni poskytnout cílové bance finanční podporu v kontextu, kdy by taková podpora byla s ohledem na podnikatelský plán předložený ECB pravděpodobně nezbytná.

154 ECB tím neuložila navrhovaným nabyvatelům neomezenou povinnost financování, ale omezila se na posouzení, zda navrhovaní nabyvatelé vykazují dostatečné finanční zdraví k uspokojení kapitálových potřeb nové skupiny, jak mohly být posouzeny ve světle informací, které sami sdělili.

155 Z toho důvodu musí být odmítnut argument žalobkyně vycházející z toho, že ECB neprávem vycházela z existence obecné povinnosti financování navrhovaných nabyvatelů.

156 Zatřetí je třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybňuje finanční obtíže, kterým čelila, jak byly posouzeny ECB v bodě 2.2.1 napadeného rozhodnutí. Konkrétně nezpochybňuje, že zaprvé v průběhu dvou předchozích let utrpěla značné čisté ztráty, zadruhé čelila vysokému úvěrovému riziku, zejména s ohledem na podíl úvěrů se selháním ve výši 47 % v polovině roku 2018, zatřetí

její kapitálové podíly byly takové, že představovaly porušení EGC v roce 2018, začtvrté nerespektovala meze týkající se velkých rizik ve vztahu k několika protiplněním na úrovni skupiny a zapáté nerespektovala meze týkající se transakcí mezi spřízněnými osobami, pokud jde o CR.

157 Kromě toho žalobkyně nezpochybňuje ani finanční situaci nepřímých navrhovaných nabyvatelů, jak ji posoudila ECB v bodě 2.2.2 napadeného rozhodnutí. Zvláště nezpochybňuje, že nepřímí navrhovaní nabyvatelé, konkrétně CR, vykázali nízkou částku finančních prostředků, jak ji ohodnotila ECB. I když žalobkyně zdůrazňuje, že navrhované nabytí by vedlo ke zlepšení její situace v kapitálové oblasti, nezpochybňuje, že úrovně kapitálu nové skupiny by nebyly přiměřené vzhledem k očekávanému rizikovému profilu uvedené skupiny a že by pravděpodobně byly nezbytné budoucí kapitálové vklady.

158 Vzhledem k finančním obtížím, kterým žalobkyně čelila, slabým prostředkům nepřímých navrhovaných nabyvatelů a pravděpodobným potřebám kapitálového vkladu nové skupiny se ECB tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že žalobkyně, ani nepřímí navrhovaní nabyvatelé nejsou schopni poskytnout cílové bance a nové skupině nezbytnou finanční podporu.

159 Začtvrté a na posledním místě žalobkyně zpochybňuje posouzení ECB obsažené v bodě 2.2.3 napadeného rozhodnutí, podle kterého existovaly vážné pochybnosti o vůli nepřímých navrhovaných nabyvatelů podpořit cílovou banku v případě potřeby.

160 V tomto ohledu je třeba konstatovat, jak zdůrazňuje Komise, že důvody uvedené v bodech 2.2.1 a 2.2.2 napadeného rozhodnutí, které se týkají finančního zdraví žalobkyně a nepřímých navrhovaných nabyvatelů, mohou samy o sobě odůvodnit závěr ECB uvedený v bodě 2.2.4 tohoto rozhodnutí, podle kterého nebyli navrhovaní nabyvatelé schopni udržet dostatečně pevnou finanční strukturu týkající se cílové banky a nové skupiny.

161 V důsledku toho musí být argument žalobkyně směřující proti nadbytečnému odůvodnění uvedenému v bodě 2.2.3 napadeného rozhodnutí odmítnut jako irelevantní.

162 Navíc je třeba konstatovat, že ECB při učinění závěru, že existují vážné pochybnosti o vůli nepřímých navrhovaných nabyvatelů podpořit cílovou banku v případě potřeby, vycházela z neexistence pevného a neodvolatelného závazku poskytnout takovou podporu. V tomto ohledu z odpovědi na vyjádření vyplývá, že ECB vycházela z prohlášení CR ze dne 17. října 2018 a z jeho dopisu ze dne 12. února 2019. Zohlednila rovněž podstatný nedostatek finanční podpory pro žalobkyni v nedávné minulosti.

163 Z napadeného rozhodnutí přitom zaprvé nevyplývá, že ECB vytýkala navrhovaným nabyvatelům, že se zavázali podpořit novou skupinu pouze v případě krize.

164 Zadruhé v prohlášení ze dne 17. října 2018 CR uvedl, že jeho vůle a vůle jeho rodiny pokračovat v podpoře žalobkyně a její skupiny v budoucnu jsou „zcela podmíněny“ vůlí Lotyšské republiky uzavřít s ním smírné narovnání za účelem nápravy všech svévolných a diskriminačních problémů, o kterých on a jeho rodina tvrdí, že jim vznikly, a které přičítá CMFC a jiným orgánům.

165 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, ECB na základě prohlášení uvedeného v bodě 164 výše nevytýkala CR, že požádal o ukončení údajného svévolného a diskriminačního regulatorního zacházení. ECB pouze konstatovala, že podle uvedeného prohlášení byla podpora CR a jeho rodiny určená žalobkyni a skupině, jejíž je součástí, podmínečná. V tomto ohledu ECB správně tvrdí, že uzavření smírného narovnání požadovaného CR vykazovalo vysoký stupeň nejistoty.

166 ECB mimoto konstatovala, že podle dopisu CR ze dne 12. února 2019 jsou on a jeho rodina připraveni poskytnout cílové bance finanční podporu, „je-li to vhodné“. Použití tohoto výrazu mohla ECB s ohledem na prohlášení uvedené v bodě 164 výše platně považovat za výhradu vyjádřenou CR a jeho rodinou, pokud jde o jejich vůli podporovat cílovou banku v případě krize.

167 Zatřetí žalobkyně zdůrazňuje, že CR zamýšlel financovat významnou část navrhovaného nabytí prostřednictvím dohody o výměně akcií uzavřené mezi ním a některými akcionáři cílové banky, což se podobá kapitálovému vkladu.

168 Tato okolnost však nestačí k tomu, aby bylo možné mít za to, že CR byl nutně ochoten podporovat cílovou banku a novou skupinu v budoucnosti.

169 Je totiž třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybňuje úvahu uvedenou v bodě 2.2.3 napadeného rozhodnutí, která má však zvláštní význam v rámci sledu úvah ECB, že nepřímí navrhovaní nabyvatelé v nedávné minulosti prokázali podstatný nedostatek finanční podpory ve vztahu k žalobkyni. V tomto ohledu z odpovědi na vyjádření vyplývá, že akcionáři žalobkyně, zejména CR, neuskutečnili kapitálový vklad, aby napravili překročení meze týkající se velkých rizik, které přetrvávalo od března 2016. Navíc, jak uvádí ECB v žalobní odpovědi, řešení překročení meze pro transakce mezi spřízněnými osobami ze strany žalobkyně, způsobeného poskytnutím odkladu platby ve prospěch CR za odkoupení bývalé ruské dceřiné společnosti žalobkyně, záviselo hlavně na vůli CR uspíšit datum této odložené platby.

170 ECB se tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že existují vážné pochybnosti o vůli nepřímých navrhovaných nabyvatelů podpořit cílovou banku v případě potřeby.

171 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně není oprávněna tvrdit, že ECB porušila článek 23 směrnice 2013/36, když měla za to, že kritérium finanční stability navrhovaných nabyvatelů nebylo splněno.

b) Ke kritériu dodržování obezřetnostních požadavků

172 Z článku 56 nařízení 192 vyplývá, že CMFC posuzuje, zda dotyčná banka splňuje kritérium dodržování obezřetnostních požadavků, přičemž zohlední zejména její schopnost dodržet tyto požadavky v oblasti kapitálu, likvidity, mezí týkajících se velkých rizik, vnitřní kontroly, řízení rizik a shody, a to ke dni přezkumu oznámení a po nabytí kvalifikované účasti.

173 Žalobkyně tvrdí, že ECB nedospěla k závěru o negativním účinku navrhovaného nabytí, ať už pro ni samou nebo pro cílovou banku. Dovolává se bodu 13.1 společných obecných pokynů, podle kterého navrhované nabytí nesmí ohrozit dodržování obezřetnostních požadavků ze strany cílového podniku. Dodává, že navrhované nabytí má pozitivní účinky.

174 Soulad s kritériem dodržování obezřetnostních požadavků však musí být posuzován nikoli z hlediska navrhovaného nabyvatele, ale z hlediska úvěrové instituce, na kterou se vztahuje navrhované nabytí, jak vyplývá ze znění čl. 23 odst. 1 písm. d) směrnice 2013/36, provedeného do lotyšského práva čl. 29 odst. 5 bodem 4 lotyšského zákona o úvěrových institucích. Žalobkyně to ostatně nezpochybňuje.

175 I když z napadeného rozhodnutí vyplývá, že navrhované nabytí by mělo pozitivní účinky na kapitál žalobkyně, neumožňuje to dospět k závěru, že by cílová banka dodržovala obezřetnostní požadavky.

176 Kromě toho z napadeného rozhodnutí vyplývá, že soulad s kritériem dodržování obezřetnostních požadavků musí být posuzován nejen z hlediska cílové banky, ale také z hlediska nové skupiny. Žalobkyně ani toto nezpochybňuje.

177 Bod 13.7 společných obecných pokynů ostatně stanoví, že skupina, jejíž součástí bude cílový podnik, musí být dostatečně kapitalizována.

178 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, přitom z napadeného rozhodnutí vyplývá, že i kdyby navrhované nabytí nemělo okamžitý negativní dopad na dodržování požadavků v oblasti kapitálu a likvidity samotné cílové banky, toto nabytí by mělo negativní dopad na schopnost cílové banky napravit její nedostatky, pokud jde o dodržování obezřetnostních požadavků.

179 V tomto ohledu žalobkyně nezpochybňuje, že vzhledem ke skutečnosti, že podnikatelský plán neopravil nedostatky žalobkyně v oblasti řízení a vnitřní kontroly, existovaly vážné pochybnosti o její schopnosti provádět zdravý systém řízení a vnitřní kontroly na úrovni cílové banky.

180 Žalobkyně především nezpochybňuje některé důvody napadeného rozhodnutí. Podle těchto důvodů by zaprvé nová skupina pravděpodobně nesplňovala kapitálové požadavky bez ohledu na scénář zamýšlený podnikatelským plánem, přičemž je třeba upřesnit, což není dále zpochybňováno, že nepříznivé scénáře byly realističtější než základní scénář. Zadruhé s ohledem na značné čisté ztráty cílové banky v letech 2017 a 2018 a nedostatky zjištěné v systému vnitřní kontroly a předcházení praní peněz této banky by nová skupina měla vysoký rizikový profil. Zatřetí by nová skupina byla vystavena vysoké úrovni úvěrového rizika a nedodržela by meze týkající se velkých rizik. Začtvrté s ohledem na skutečnost, že podnikatelský plán nenapravil nedostatky ve vedení žalobkyně a cílové banky, existovaly vážné pochybnosti o schopnosti nové skupiny zajistit zdravý systém řízení a vnitřní kontroly. Konečně zapáté strategie navrhovaných nabyvatelů nebyla jasná, zejména pokud jde o organizaci nové skupiny v průběhu období v délce až osmnácti měsíců mezi dokončením nabytí a dokončením fúze, jelikož podnikatelský plán vykazuje značné nedostatky, pokud jde o vnitřní soudržnost, čitelnost a popis zamýšlených činností, které mohou vést ke zvýšení pochybností o celkové důvěryhodnosti nabytí.

181 Žalobkyně tedy neprokázala, že by navrhované nabytí mělo pozitivní účinky, pokud jde o cílovou banku, a v každém případě ani ve vztahu k nové skupině. Žalobkyně ani netvrdí, že by nová skupina byla dostatečně kapitalizována, jak uvádí bod 13.7 společných obecných pokynů.

182 Vzhledem zvláště k vážným pochybnostem o schopnosti nové skupiny dodržet použitelné obezřetnostní požadavky se tedy ECB nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když dospěla k závěru, že kritérium dodržování obezřetnostních požadavků nebylo splněno, a neporušila tedy článek 23 směrnice 2013/36, jak byl proveden do lotyšského práva.

c) K nezohlednění ostatních kritérií posouzení a existenci přiměřených důvodů pro vyjádření nesouhlasu s navrhovaným nabytím

183 Zaprvé z čl. 23 odst. 2 směrnice 2013/36 vyplývá, že příslušné orgány mohou vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, pokud je to na základě kritérií stanovených v odstavci 1 tohoto článku důvodné.

184 Toto ustanovení nevyžaduje, aby příslušný orgán v případě, že vyjádří nesouhlas s nabytím úvěrové instituce, přezkoumal ve svém rozhodnutí všechna kritéria uvedená v čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36.

185 Příslušný orgán naopak může vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, pokud je to na základě jednoho kritéria nebo několika kritérií stanovených v čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36 důvodné.

186 Tento výklad je v souladu s cílem článku 23 směrnice 2013/36, kterým je zajistit řádné a obezřetné řízení úvěrové instituce, které se týká navrhované nabytí.

187 Jak totiž zdůrazňuje ECB, s ohledem na obsah kritérií uvedených v čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36 lze posouzení, podle kterého je ohrožen cíl řádného a obezřetného řízení úvěrové instituce zamýšlený navrhovaným nabytím, provést pouze na základě jednoho z těchto kritérií.

188 Uvedený výklad je ostatně podpořen body 11.3, 12.3, 14.2, 14.4 a 14.7 společných obecných pokynů, podle nichž by příslušný orgán měl vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím na základě určitých skutečností týkajících se jediného z kritérií uvedených v čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36.

189 V projednávané věci ECB tím, že vyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím s ohledem na kritéria finanční stability a dodržování obezřetnostních požadavků, aniž přezkoumala ostatní kritéria uvedená v čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36, tedy neporušila odstavce 1 a 2 uvedeného článku 23.

190 Zadruhé i za předpokladu, že by navrhované nabytí mělo za následek zlepšení situace žalobkyně v kapitálové oblasti a nemělo by okamžitý negativní dopad na dodržování obezřetnostních požadavků vztahujících se na samotnou cílovou banku v oblasti solventnosti a likvidity, nic to nemění na tom, že jednak navrhovaní nabyvatelé nebyli schopni udržovat v dohledné budoucnosti zdravou finanční strukturu, pokud jde o cílovou banku a novou skupinu, a jednak existovaly vážné pochybnosti o schopnosti cílové banky a nové skupiny dodržovat obezřetnostní požadavky.

191 Skutečnosti, na kterých je založeno napadené rozhodnutí, pokud jde o kritérium finanční stability a kritérium dodržování obezřetnostních požadavků, tedy představují přiměřené důvody vyjádření nesouhlasu s navrhovaným nabytím.

192 Třetí žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

5. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

193 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu proporcionality. Uvedené rozhodnutí neobsahuje žádný přezkum přiměřenosti. Méně invazivní přístup umožňující dosáhnout cíle zajistit plné dodržování obezřetnostních požadavků spočívá v povolení navrhovaného nabytí a v následném přijímání vhodných opatření v oblasti dohledu. Takový přístup podle ní omezuje údajné nedodržování obezřetnostních požadavků.

194 ECB tuto argumentaci zpochybňuje.

195 Zásada proporcionality vyžaduje, aby akty unijních orgánů byly způsobilé k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudky ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, bod 50, a ze dne 6. září 2017, Slovensko a Maďarsko v. Rada, C-643/15 a C-647/15, EU:C:2017:631, bod 206).

196 Posouzení přiměřenosti opatření je třeba skloubit s dodržováním prostoru pro uvážení případně přiznaného unijním orgánům při jeho přijímání (viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 53 a citovaná judikatura).

197 Žalobkyně se domnívá, že by bylo vhodnější, kdyby ECB nevyjádřila nesouhlas s navrhovaným nabytím a v návaznosti na toto nabytí přijala vhodná opatření v oblasti dohledu.

198 Žalobkyně však nikterak neupřesňuje povahu opatření v oblasti dohledu, která by byla způsobilá k nápravě nedostatků zdůrazněných ECB, pokud jde o finanční zdraví navrhovaných nabyvatelů a schopnost cílové banky dodržovat a nadále dodržovat obezřetnostní požadavky, aby bylo zajištěno řádné a obezřetné řízení cílové banky. Tribunál navíc konstatuje, že z písemností ve spise vyplývá, že žalobkyně právě již nyní nedodržovala použitelné obezřetnostní požadavky.

199 Ze spisu tedy nevyplývá, že existovala méně omezující přiměřená opatření než napadené rozhodnutí, která by mohla zajistit cíl stanovený v čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36, a sice zajistit řádné a obezřetné řízení cílové banky.

200 Za těchto podmínek, vzhledem k tomu, jak bylo uvedeno v bodě 191 výše, že existovaly přiměřené důvody pro vyjádření nesouhlasu s navrhovaným nabytím a rovněž s ohledem na široký prostor pro uvážení, kterým ECB disponuje, žalobkyně není oprávněna tvrdit, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu proporcionality.

201 Čtvrtý žalobní důvod musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

6. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nezohlednění diskreční povahy rozhodnutí přijatého na základě čl. 15 odst. 3 nařízení č. 1024/2013

202 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí nezohledňuje diskreční povahu rozhodnutí o vyjádření nesouhlasu s nabytím. ECB předpokládala, že je povinna vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, jelikož nebyla splněna „některá“ kritéria uvedená v čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36, když

tato kritéria vyložila jako požadavky, a nikoli v rámci globálního hodnocení. Žalobkyně byla zbavena nestranného výkonu diskreční pravomoci příslušného orgánu, na který má právo na základě článku 41 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

203 ECB, podporovaná Komisí, argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

204 Jak bylo uvedeno v bodě 185 výše, příslušný orgán může vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, pokud je to na základě jednoho kritéria nebo několika kritérií stanovených v čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36 důvodné.

205 Jak bylo uvedeno v bodě 144 výše, ECB má široký prostor pro uvážení, pokud jako v projednávané věci přijímá akt týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovou institucí.

206 Z napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že ECB měla za to, že širokou posuzovací pravomoc nemá.

207 Ačkoli měla ECB konkrétně v bodech 2.4 a 2.5 napadeného rozhodnutí za to, že kritérium finanční stability, ani kritérium dodržování obezřetnostních požadavků nebyly splněny, neznamená to, že se domnívala, že byla zbavena široké pravomoci pro posouzení dodržení každého z těchto kritérií.

208 Pokud jde o argument vycházející z toho, že žalobkyně byla zbavena nestranného výkonu diskreční pravomoci příslušného orgánu podle článku 41 Listiny, každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány s institucemi Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě.

209 V tomto ohledu žalobkyně v rámci pátého žalobního důvodu nepředkládá žádnou skutečnost, která by mohla prokázat, že je napadené rozhodnutí stiženo nedostatkem nestrannosti.

210 Žalobkyně proto není oprávněna tvrdit, že ECB nezohlednila širokou posuzovací pravomoc, kterou měla při přijímání napadeného rozhodnutí, ani že tím porušila právo na řádnou správu zaručené článkem 41 Listiny.

211 Pátý žalobní důvod musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

7. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty

212 Žalobkyně tvrdí, že ECB neuvádí jasné kritérium, pokud jde o typ konsolidace, kterou povoluje v bankovním sektoru. Nedefinuje přesné podmínky, které je třeba splnit s ohledem na svůj výklad kritérií finančního zdraví a dodržování obezřetnostních požadavků. Tyto podmínky nemohou znamenat, že z prostředků navrhovaného nabyvatele mohou být odebrány neomezené částky k tomu, aby byly splněny případné potřeby financování cílové banky, nebo že přetrvávající regulační nedostatky brání nabytí, i když má toto nabytí významné pozitivní účinky. ECB měla žalobkyni informovat o svých očekáváních, například pokud jde o výši finančních prostředků nezbytných ke splnění podmínky finančního zdraví.

213 ECB tuto argumentaci zpochybňuje.

214 Zásada právní jistoty zejména vyžaduje, aby právní pravidla byla jasná a přesná a jejich účinky byly předvídatelné, především pokud mohou vyvolat nepříznivé důsledky pro jednotlivce a podniky [viz rozsudek ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Kvóta pro rybolov mečouna obecného ve Středozemním moři), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 111 a citovaná judikatura].

215 Logickým důsledkem zásady právní jistoty je právo domáhat se ochrany legitimního očekávání, které se vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že unijní administrativa u něj vyvolala podloženou naději. Ujištění způsobilá vzbudit takováto očekávání jsou bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, tvořena přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení zásady ochrany legitimního očekávání, pokud neexistují konkrétní ujištění, která mu správa poskytla [rozsudek ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Kvóta pro rybolov mečouna obecného ve Středozemním moři), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 112].

216 V projednávaném případě je napadené rozhodnutí založeno na kritériích finančního zdraví a dodržování obezřetnostních požadavků stanovených směrnicí 2013/36, jak byla provedena do lotyšského práva, která jsou jasně formulována ve společných obecných pokynech.

217 Tato kritéria musí být považována za jasná, přesná a předvídatelná ve smyslu judikatury citované v bodě 214 výše.

218 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, jak již bylo uvedeno v bodě 154 výše, ECB v rámci své analýzy kritéria finančního zdraví nevyžadovala, aby mohly být z prostředků navrhovaného nabyvatele odebrány „neomezené“ částky k tomu, aby byly splněny případné potřeby financování cílové banky. Kromě toho, jak bylo uvedeno v bodě 130 výše, ECB uvedla důvody, proč navzdory pozitivním účinkům navrhovaného nabytí na kapitálové podíly žalobkyně nebylo splněno kritérium dodržování obezřetnostních požadavků. ECB mimoto není povinna před přijetím rozhodnutí o nabytí kvalifikované účasti sdělovat navrhovanému nabyvateli výši finančních prostředků potřebných k tomu, aby povolila uvedené nabytí s ohledem na kritérium finančního zdraví.

219 Pokud jde o zásadu ochrany legitimního očekávání, stačí konstatovat, jak tvrdí ECB, že žalobkyně netvrdí, že jí ECB poskytla ujištění, která u ní mohla vyvolat podloženou naději.

220 V souladu s judikaturou citovanou v bodě 215 výše tedy žalobkyně není oprávněna tvrdit, že ECB porušila zásadu ochrany legitimního očekávání.

221 Sedmý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

8. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neuznání odpovědnosti ECB a CMFC

222 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je chybné, protože ECB nezohlednila vlastní odpovědnost a odpovědnost CMFC, pokud jde o ztrátu důvěry v regulační proces a důsledky, které to mělo pro její financování a financování nové skupiny.

223 Žalobkyně se domnívá, že vážné obavy týkající se korupce způsobily ztrátu důvěry v proces dohledu v Lotyšsku a v rámci jednotného mechanismu dohledu (SSM). Tyto obavy souvisí s pokusy A získat úplatek od žalobkyně a nepřímých navrhovaných nabyvatelů, jakož i s nespravedlivým regulatorním zacházením spojeným s těmito pokusy. CR tato korupční jednání oznámil orgánům Spojeného království již v roce 2017, a poté i lotyšským orgánům.

Žalobkyně rovněž poukazuje na rozhodčí řízení uvedené v bodě 5 výše. Vnější pozorovatelé [jako je Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) a Komise] souhlasí s uznáním toho, že bankovní dohled je v Lotyšsku narušen z důvodu zevšeobecnělých korupčních praktik. Tvrzení týkající se A byla podpořena podobnými pochybeními, na která poukázaly jiné osoby. Pokud jde o spor mezi ECB a Lotyšskou republikou, jakož i mezi A a Lotyšskou republikou, který byl předložen Soudnímu dvoru, je třeba předpokládat, že ECB již obdržela důkazy týkající se pochybení A. Protiprávní jednání přičítaná A jsou dostatečně závažná k tomu, aby byl odvolán z funkce ještě před pravomocným odsouzením v trestním řízení.

224 Žalobkyně tvrdí, že i když ECB hájí svou nezávislost vůči jakémukoli zásahu lotyšských orgánů, neplní úlohu dohledu nad tím, aby SSM nebyl narušen korupcí, zatímco tato úloha je o to důležitější, že ECB a její úředníci požívají ochrany a zvláštních výsad ve vztahu k příslušným vnitrostátním donucovacím orgánům. ECB je povinna provést šetření v případě korupce nebo jiné formy potenciálního pochybení.

225 Žalobkyně má za to, že ona sama a nepřímí navrhovaní nabyvatelé podléhají přísnému regulatornímu zacházení z důvodu, že upozornili na problémy korupce a vyžadovali aktivní přístup. To vyplývá z kritiky ECB ohledně skutečnosti, že závazek CR k financování žalobkyně byl doplněn požadavkem, aby regulační proces nebyl narušen korupcí.

226 Žalobkyně se domnívá, že přístup ECB, který vyžaduje dodatečné investice v její prospěch, ale odrazuje od veškerých investic tím, že zaujala nepřátelský postoj a odmítá uznat legitimitu žádostí o dodržování právního státu, není přístupem nestranné správy. Tento přístup podle ní porušuje zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, článek 23 směrnice 2013/36 a článek 41 Listiny.

227 ECB argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

228 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí tím, že neuznává odpovědnost ECB a CMFC týkající se ztráty důvěry v regulační proces, porušuje zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, článek 23 směrnice 2013/36 a článek 41 Listiny.

229 Zaprvé, pokud jde o povahu dotčených korupčních jednání, je třeba upřesnit, že tvrzení, že bankovní dohled je v Lotyšsku narušen „zevšeobecnělými“ korupčními praktikami, není doplněno upřesněními umožňujícími posoudit jeho dosah.

230 Je třeba rovněž konstatovat, že trestní vyšetřování, které vedlo k obvinění A, se týká nikoli žalobkyně, ale třetí lotyšské banky, a pokud jde o korupční jednání oznámená CR, žalobkyně bez dalšího upřesnění uvádí, že vyšetřování probíhá.

231 Zadruhé se podle zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* nikdo nemůže dovolávat vlastní nepoctivosti.

232 K uplatnění zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* je třeba, aby bylo prokázáno protiprávní jednání přičitatelné ECB (obdobně viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, ABLV Bank v. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, bod 170).

233 Pokud má žalobkyně za to, že ECB měla povinnost provést vyšetřování, pokud jde o korupční jednání oznámená CR, ECB právem tvrdí, že nemá pravomoc k tomu, aby sama provedla vyšetřování takových jednání a že v tomto ohledu spolupracuje s příslušnými vnitrostátními orgány.

234 Okolnost, že ECB je pověřena dohledem nad účinným a soudržným fungováním SSM, ani okolnost, že úředníci ECB požívají výsad a imunit ve vztahu k vnitrostátním orgánům příslušným v trestních věcech, nemají za následek, že by ECB byla udělena pravomoc provádět vyšetřování korupčních jednání, jichž se měl dopustit guvernér národní centrální banky.

235 V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že vynětí z pravomoci soudů podle čl. 11 písm. a) Protokolu (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie se neuplatní, je-li osoba požívající této imunity obviněna v trestním řízení z činů, které nebyly uskutečněny v rámci funkcí, které vykonává jménem orgánu Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. listopadu 2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, bod 97). Soudní dvůr upřesnil, že korupční jednání již z povahy věci nespadají do okruhu funkcí úředníka nebo jiného zaměstnance Unie, ani funkcí guvernéra centrální banky členského státu zasedajícího v orgánu ECB (rozsudek ze dne 30. listopadu 2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, bod 67).

236 Kromě toho i za předpokladu, že by se ECB dopustila pochybení tím, že neprovedla vyšetřování korupčních jednání oznámených CR nebo tvrzení A vůči žalobkyni, není prokázáno, že toto pochybení mohlo způsobit protiprávnost napadeného rozhodnutí, které se nevyjadřuje k vhodnosti provést takové vyšetřování, ale rozhoduje o žádosti o nabytí kvalifikované účasti.

237 V důsledku toho není žalobkyně oprávněna domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu, že ECB neprovedla vyšetřování korupčních jednání oznámených CR.

238 Zatřetí, pokud jde o údajné nespravedlivé regulatorní zacházení spojené s korupčními jednáními, na která poukazuje, žalobkyně přesně neuvádí, jaké správní akty jsou podle ní stiženy protiprávností, ani v každém případě, jak protiprávnost těchto aktů, i kdyby byla prokázána, může vést k protiprávnosti samotného napadeného rozhodnutí.

239 I když žalobkyně v rámci druhého žalobního důvodu uvedla, že zpochybnila celkový kapitálový požadavek SREP stanovený pro rok 2019, tato okolnost nezpochybňuje úvahu, že celkový podíl kapitálu nové skupiny stanovený na konci roku 2019 dosahoval pouze 12,91 %, tedy úrovně nižší než EGC, který žalobkyně musela dodržet v roce 2018, jak bylo konstatováno v bodě 116 výše.

240 Začtvrté a konečně napadené rozhodnutí nebylo přijato z důvodu, že žalobkyně oznámila korupční jednání nebo požádala o vyšetření těchto jednání.

241 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, jak bylo uvedeno v bodě 165 výše, ECB konkrétně nevytýkala CR, že požádal, aby bylo ukončeno tvrzené svévolné a diskriminační regulatorní zacházení.

242 Žalobkyně proto není oprávněna tvrdit, že v případě neuznání odpovědnosti ECB a CMFC porušuje napadené rozhodnutí zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, článek 23 směrnice 2013/36 a článek 41 Listiny.

243 Osmý žalobní důvod musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

244 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta.

V. K nákladům řízení

245 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že ECB požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení vynaložených ECB.

246 V souladu s čl. 138 odst. 1 jednacího řádu ponese Komise vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) PNB Banka AS ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou centrální bankou (ECB).

3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 7. prosince 2022.

Podpisy